

Janez Ülen, rojak iz Lipovec, izdal knjigo *Ure in ure*

Janez Ülen, rojen leta 1958, je otroštvo in mladost preživel v Lipovcih. Po končani gimnaziji v Murski Soboti je študiral slovenščino in nemščino na Pedagoški akademiji v Mariboru. Kot predmetni učitelj je služboval na Šmartnem na Pohorju in Tinju, nato v Slovenski Bistrici na OŠ Pohorskega odreda, kjer je bil dobro desetletje tudi pomočnik ravnatelja, upokojitev pa je dočakal na 2. osnovni šoli v Slovenski Bistrici. Knjiga je izšla pri Zavodu za kulturo Slovenska Bistrica, ob tej priložnosti pa je direktorica zavoda povedala: *»Janez Ülen kot drevo raste v Slovenski Bistrici, korenine tega drevesa pa segajo daleč, onstran Mure.«*

Janez Ülen je jezikovno obrušen in privlačen pisec. Pred kratkim je na literarnem natečaju Knjižnice Josipa Vošnjaka Slovenska Bistrica prejel prvo nagrado za najboljšo kratko zgodbo z naslovom *Žepna matematika*, v kateri pripoveduje o učitelju Antonu Šošterju, ki je iz Slovenske Bistrice prišel v Beltince po ženo, Hedviko Bakan, in nekaj časa živel in učil v našem kraju. Tudi avtorja, Janeza Ülena, pozneje pa je le-ta učil v Slovenski Bistrici njunega sina.

V uvodu svojega knjižnega prvenca z naslovom *Ure in ure* Janez Ülen piše: *»Poti se začenjajo, trajajo in končujejo. A potovanje samo je baje najprivlačnejši cilj, etape tega potovanja pa so verzi in zgodbe, predvsem pa dogodki in ljudje, ki so ga, ki so me napisali.«*

Knjiga je žanrsko raznolika, v njej lahko beremo vinjete, kratke zgodbe in esejistični spomine, ki so polni humorja, metaforičnosti in samorefleksije, tudi žalosti in tesnobe. V knjigi se avtor spominja svojega otroštva in mladosti, doživljajev, prijateljev, vaških posebnosti, šolskega časa, veselih in tragičnih dogodkov. Jezik je bogat, poln domačih »lipovskih« besed in citatov iz literature ter pop kulture.

Knjiga odseva duh nekega drugega časa, ko je npr. pouk potekal v sobanah beltinskega gradu, ko se je v šolo še hodilo peš, ko so kolone, domač zimski praznik, potekale na domačem dvorišču, nanj pa so opozarjale »vse mastne kljuge v hiši«, o druženju mladih ob Vučji jami in nekdanjem združenem domu, o času obveznega služenja vojaškega roka v JLA. Dolg zapis nameni Aniki, svoji babici, ki je dočakala 100 let. Spominja se začetkov svojega poučevanja na Pohorju, obdobja, ko se je odločil »stopiti naprej in prevzeti odgovornost«, knjigo pa zaključi z razmišljanjem o opravljanju učiteljskega poklica in dobronamernim nagovorom za mlade, ki ga je načrtoval za svojo zadnjo šolsko uro: *»Povedal jim bom, da je osnova za uspeh zaupanje vase, da so na poti do njega tudi ovire in stranpoti, da se je potrebno kdaj soočiti z demoni in dvomi zunaj in znotraj nas. Zaupal jim bom, da ta svet ni pravilčno popoln, zagotavlja pa nekaj lepote in obeta zrnca sreče ... Naslednji dan, ta pa bo za vse nas priložnost, darilo in skrivnost.«*

Knjiga *Ure in ure* garantira prijetno in zelo zanimivo branje. Knjiga je spomenik ljudem, ki jih je Janez Ülen srečal, in dogodkom, ki jih doživel v Lipovcih, v svoji primarni družini, v času šolanja, odraščanja in službovanja. Te ljudi lahko srečamo in dogodke lahko tudi sami doživimo, saj je knjiga napisana živo in berljivo. Sama sem jo prebrala na mah. Bralci pa si jo lahko izposodite v Pokrajinski in študijski knjižnici Murska Sobota in šolski knjižnici OŠ Beltinci.

Cvetka Rengeo